

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΟΥΣΣΑΚ ΣΑΙΝ-ΜΑΡΚ

Ο ΜΙΚΡΟΣ, ΠΟΥ ΤΟΝ ΠΗΡΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ...

Ι, μονάχα αυτά τὰ λεφτά μου ἔφερα; ρώτησε τὸν Τοτό, κείνο τὸ Σαββατόβραδο, ὁ μεθυσιμένος πατέρας του.

Ὁ Τοτός θὰ ἤθελε νὰ ἐξηγή-σῃ στὸν μπαμπά του ὅτι τόσα μονάχα χρήματα τοῦ ἔδωσε τὸ ἀφεντικό του καὶ ὅτι δὲν ἔφταιγε αὐτός ἂν τὰ λεπτά ἦσαν λίγα. Ὡστόσο, δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἀφ' ἑνὸς γιὰ τὸ κῆ-πυκὴ ἢ μιλιὰ ἀπὸ τὴν τρομάρρα καὶ ἀφ' ἑτέρου γιὰ τὴν ἡξερὴ πρὸς θά πῆγαινε χαμῆνη κάθε προσπαθεία του, νὰ συγκινήσῃ τὸν ἐξωργισμένο—ἀπὸ τὸ κρασί καὶ τὴ φτώχεια—πατέρα του...

—Νά, παληόπαυδο, νὰ μάθης ἄλλη σοφὰ νὰ μοῦ φέρνης ὄλα τὰ λεφτά που παίρνεις καὶ νὰ μὴ τὰ τρῶς καραμέλλες!..

Καὶ ὁ πατέρας του, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβλεπε στὸ μικρὸ γυιὸ του ἕνα μπάστο, ποῦ ἀντήχησε σὰν στράνα καιουο-ταικιῦ μέσα στὴ σοφίτα. Ὁ Τοτός ἦταν ἐξοικειωμένος ἀπὸ καιρὸ μ' αὐτὰ τὰ τρυφερά πατρικὰ χόδια. φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ πατέρας του, θὰ εἶπε περισσότερο κρασί ἀπὸ τὸ κανονικὸ — ἦταν, θλίπετε, ἄνεργος πέντε μῆνες τώρα καὶ περιούσε τὶς περισσότερές ὄρες τῆς μέρας στὴν ταβέρνα... —γιὰ τὸ χέρι του ἦταν πιὸ βαρὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ... Ὁ Τοτός ζαλιόθηκε, ἔκανε μερικά θήματα πίσω, ἔπεσε ἀνάσκελα, χτύπησε τὸ κεφάλι του στὴ γωνία ἐνὸς ἐπίπλου — κι' ἔμεινε στὸν τόπο, νεκρός!..

Τὸ κατάλαβε καὶ μόνος του πὼς πέθανε, βλέποντας τὴν ὄδνηρη κατάπληξι ποῦ ζω-γραφίστηκε στὸ κατακόκκινο πρόσωπο τοῦ πατέρα του καὶ ἀκούοντας τὰ παραχακτικά ξεφωνητὰ τῆς μητέρας του. Ὡστόσο, ὁ Τοτός δὲν φοβήθηκε. Ἀπεναντίας: ἦταν χαρού-μενος, ἐπειδὴ θὰ μπορούσε τώρα νὰ κοιμηταί ὅσο θέλει, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δουλεῖ στὸ μαγαζὶ δέκα τέσσερες ὄρες τῆ μέρα καί, πρὸ παντός, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἔ-τρωγε πειὰ εὖλο οὔτε ἀπὸ τὸν ἀφεντικό του, οὔτε καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα του...

—Καὶ τώρα, δρόμο γιὰ τὸν οὐρανὸ! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Τοτός.

Στὸ μεταξύ, ἡ μητέρα του τὸν εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν χάιδεε, ἔξακο-λουθώντας νὰ κλαίη καὶ νὰ φωνάζη. ἐνῶ ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος εἶχε ξεμεθύσει βαρύν-κά, κύτταξε σὰν ἀποθλακωμένος τὸ βαρὺ χέρι του, τὸ χέρι αὐτὸ ποῦ στάθηκε ἢ ἀφορ-μὴ τοῦ θανάτου τοῦ παιδιοῦ του.

Ἡ στενοχωρία τῶν γονιῶν του, συγκίνη-σε τὸν Τοτό, ποῦ εἶχε καλὴ καρδιά κατὰ βά-θος. Κι' ἐτοιμαζότανε νὰ πῇ στὸν πατέρα του καὶ στὴ μητέρα του ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ λυποῦνται καὶ νὰ κακοκαρδίζονται καὶ ὅτι μπορούσαν ν' ἀγοράσουν καίνα ἀλλο ἀγοράκι. Δὲν ἄργησε ὁ-μως νὰ καταλάβῃ ὅτι τοῦ ἦταν ἀδύνατο καὶ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ κουνηθῇ πειὰ.

—Τί ἀνόητος ποῦ εἶμαι νὰ μὴ τὸ σκεφτῶ πρὸ προστά! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του. Πῶς ὑπορῶ νὰ μιλήσω, ἀφοῦ εἶμαι νεκρός!

Ἡ στιγμή ἐκείνη, ἕνας ἄγγελος παρουσιάστηκε μπρὸς στὸν Τοτό. φαίνεται ὅτι τὸν ἄγγελο αὐτὸν δὲν θὰ τὸν πρόσταξεν ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα του, γιὰ τὴ παρουσία του δὲν τὸν ἐξ-όφισσε διόλου.

—Εἶνε περὶ τὸν νὰ προσπαθήσῃς νὰ μιλήσῃς μὲ τοὺς ζητιᾶ-νοὺς! τοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος. "Ἐλα μαζί μου!"

—Ποῦ θὰ μὲ πάς; τὸν ρώτησε ὁ Τοτός.

—Σ' ἕναν καλύτερο κόμο!

—Ἐχει μαγαζιά ἐκεῖ ἀπάνω; ψιθύρισε, τρομαγμένος, ὁ Το-τός.

—Ὅχι, ὄχι, ἡσούχασε! Δὲν εἶχε οὔτε μαγαζιά, οὔτε καὶ ἀ-φεντικά. Καὶ ὁ πατέρας ὄλων μας, ἐκεῖ ἀπάνω, δὲν πίνει κρα-σί, δὲν δέρνει τὰ μικρὰ παιδιὰ!..

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, πάμε! εἶπε, καθουχασιμένος, ὁ μικρός. Ὁ ἄγγελος, πῆρε τότε τὸν Τοτό στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἔ-ταξε ἔξω ἀπὸ τὸ παρῆυρο τῆς σοφίτας.

"Υστερ" ἀπὸ λίγο θρῃσκόντουσαν στὸν οὐρανὸ — καὶ ἄφηνε τὸν Τοτό μπρὸς στὰ πόδια τῆς Παναγίας.

—Θεὲ μου! φώναξε ἡ Παναγία, παίρνοντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ μικρὸ. Τί κακοὶ ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι!.. Φταῖω ἐγὼ πὸν τοὺς χαριῶς παιδάκια, γιὰ νὰ τὰ καικοσταχειρίζονται ἔτσι!..

Καὶ ἡ Παναγία φώναξε τὸ Χριστό, ὁ ὁποῖος στεκότανε σ' ἕ-να ἐξώστη, βυθισμένος σὲ ὄνειροπλοήσεις.

—Κύττα τὸ δυστυχισμένο τὸ μικρὸ, τί τοῦ ἔκαναν! εἶπε στὸ νοῦ της.

Ὁ Χριστὸς πλησίασε...

Ὁ Τοτός τὸν κύτταξε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια.

Τὶ ὄρασις ποῦ ἦταν ὁ Χριστοῦλης μὲ τὸ καθαρὸ φόρεμά του, μὲ τὰ κατάζαθα μαλλιά του, μὲ τὰ γλυκὰ γαλιανὰ μάτια του! Στὰ χέρια του φαίνοντουσαν ἀκόμα τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρ-φιά. Καὶ στὸ στήθος του, στὴ θέσι τῆς καρδιάς, ἦταν ἀκόμα ἀνοιγμένη μιὰ πληγὴ!..

Καὶ ἡ πληγὴ αὐτὴ ἔσταξε ἀκόμα αἶμα!..

—Πάλι μάτωση ἡ καρδιά σου! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, ἀνα-στενάζοντας.

—Ναί, κάθε σορὰ ποῦ ρίχνω ἕνα βλέμμα στὸν κόσμο, κάθε φορὰ ποῦ θλέπω νὰ θασανίζονται τὰ μικρὰ παιδιὰ, νοιώθω τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς μου νὰ ζανανοίγη! ψιθύρισε ὁ Χριστὸς μὲ βαρεῖα καὶ μελαγχολικὴ φωνή.

Ὁ Τοτός δὲν κατάλαβε τὴ σημασία τῶν λόγων αὐτῶν. Τοῦ ἔκανε, ὅμως, μεγάλη ἐντύπωση ὁ τῶνος τῆς φωνῆς τοῦ Χριστοῦ. Ποτὲ στὴ ζωὴ του δὲν εἶχε ἀκούσει τέτοια φωνή, τόσο μουσικὴ καὶ γλυκεῖα.

Σὲ λίγο, ὁ Χριστὸς πῆρε τὸν Τοτό στὴν ἀγκα-λιά του. Τί γλυκερὴ ζέση ποῦ ἔκανε ἐκεῖ! Ὡ-στόσο, ὁ μικρός δὲν ἦταν εὐχαριστημένος. Κάτι τοῦ ἔλειπε...

—Μεῖνε ἔδω! τοῦ εἶπε ὁ Χριστὸς. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ ἡ ἀγκαλιά μου.

Μὰ ὁ Τοτός δὲν ἀποκρίθηκε... Εἶχε μάλιστα κατεβάσει τὰ μούτρα του.

Ὁ Χριστὸς κατάλαβε — ὄλα τὰ καταλαθαίνει αὐτός—ὅτι κάτι συνέβαινε στὴν καρδιά τοῦ Το-τός.

—Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε μὲ μεγάλῃ εὐγένεια.

—Κάτω... κάτω... ἄργισε νὰ λῆθ ὁ Τοτός.

—Τί συμβαίνει κάτω, μικρὲ μου;

—Κάτω... στὴ σοφίτα μας... ἀφήσα τὴ μαμὰ λυπημένη!.. Ἡ μαμὰ κλαίει καὶ φωνάζει!.. Καὶ ὁ μπαμπᾶς εἶνε πολὺ στενοχωρημένος...

Τὰ μάτια τῆς Παναγίας δάκρυσαν, ὅταν ἔ-κουσε αὐτὰ τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μικροῦ!

—Μὰ ξεγνάθι δὲ ἡ μάτι σου σ' ἔδερνε συχνα; ρώτησε ὁ Χριστὸς, θέλοντας νὰ δοκιμάσῃ τὸν Τοτό.

—Ναί... Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς μ' ἔδερνε... μὲ τῆς ἔβηναι καὶ γὼ τὸ ψάρι στὰ χεῖλη! ἀποκρίθη-κε ὁ μικρός.

Καὶ μωσκλεινοντας τὸ μάτι του στὸ Χριστό — κούβεντιαζαν, βλέπετε, σὰν ἄνδρες! — πρό-σθεσε:

—Δὲν τὶς ξέρεις τώρα τὶς γυναικες! Γκρινιά-ζουν ἀπὸ τὸ πρῶ ὡς τὸ βράδυ! Δὲν πρέπει, ὁ-μως, νὰ τοὺς δίνουμε σημασία!.. Εἶνε ὄλες τοὺς πολὺ νευρι-κές!..

—Καλὰ, ὁ πατέρας σου δὲν σ' ἔδερνε; ἐπέμεινε ὁ Χριστὸς.

—Ἀρχισε νὰ μὲ δέρνει μονάχα ἀπὸ τότε ποῦ ἔμεινε χωρὶς δουλεῖα!.. Ἀπὸ τότε ποῦ ἄργισα νὰ πῆνη, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὰ βᾶ-σανά του!.. Κατὰ βᾶθος, ὅμως, εἶνε καλὸς ἄνθρωπος...

Ὁ Χριστὸς γύρισε καὶ κύτταξε τὴ μητέρα του... Καὶ τὰ δι-κά τῆς μάτια ἦσαν δακρυσμένα!

—Καὶ τί θέλεις τώρα ἀπὸ μένα, μικρὸ μου; ρώτησε τὸν Τοτό.

—Νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ ξεαναγυρίσω κάτω, στὴ σοφίτα μας!.. Ἄ-φρησα τὸν μπαμπὰ καὶ τὴ μαμὰ μόνος...

Ὁ Χριστὸς ἔμεινε συλλογισμένος. Καὶ ὕστερα, εἶπε:

—Ἔστο, θὰ σ' ἀφήσω νὰ ξεαναγυρίσῃς στὴ ζωὴ!.. Πιὸ μπρο-στά ὅμως, θὰ σοῦ δείξω κάτι.

Καὶ μετέφερε τὸν Τοτό σὲ μιὰ ἀπέραντη αἶθουσα, γεμάτη μὲ τοῦ κόσμου τὰ παιχνίδια. Μὲ ζαχαρωτά, μὲ φορέματα, μ' ὄλα τὰ ἀγαθὰ ποῦ μπορεῖ νὰ λαχταρήσῃ, ἢ καὶ νὰ δημιουργήσῃ μὲ τὴ φαντασία του, ἕνα μικρὸ παιδί!..

Ὁ Τοτός τὰ κύτταξε καὶ δὲν πίστευε στὰ μάτια του...

Μὰ ὁ Χριστὸς τὸν ζαναπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἀδήγησε καὶ πάλι στὸν ἐξώστη καὶ τοῦ ἔδειξε τὴ γῆ. Ὁ Τοτός ἄκουσε τότε νᾶρχεται ἀπὸ τὸν κόσμο ὁ ἀντίλαλος ἀπὸ ἕνα χαρακτηριστικὸ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΑΥΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντρικολόγιο)

ταία ως τώρα, έννοείται — γυναίκα του, μα από τις αδελφές Ρόου. Καί εις άλλα με ύγειαν !

Καλοφώρησε τελευταία ή φημη ου ή περιφωμος Γάλλος ήθοσος του κινηματογράφου Ανζυ Γκαρά χωρίς από την τελευταία—τελευ

την μετ' ήν ήθλοσά ήθοσά.

Η ειδήσος διαφρέσθηκε με τον π... εμπράγματο τρώτο. Γιατί ό Γκαράν παντρεύτηκε τελευταία με την Αμερικανίδα ήθοσά του κινηματογράφου Βιρτζίνια Τσερρίλ, ή όλοια, ως γνωστόν, σπεδίστο τον ρόλο τής τυγλής νέας στην περιφημη τανία «Τά Φότα τής Πόλεως», του Σαριό.

Η κ. Ουφρέτ, πρώην Ντινλό, που έπαψε πρό όλίγον έτών κ' έδω στην Αθήνα, στο θέατρον «Κεντρικών», και που ακόμα φαίνεται στον κινηματογράφο ή νεανική όμορφη και όμοια τής, έχει γυρό άρκετά μεγάλο. Ό γυός τής, μάλιστα, έξέδωσε πρό όλίγον καιρό ένα υπόθετορμα, με τον τίτλο «Η Πρωγκρίσσο του Σπίλ».

Ανηγγέλλθησαν ό άρραβόνες του Γκαρά Κούτσερ με μια Αμερικανίδα ήθοσά. Ο Κούτσερ είναι τριάντα δύο έτών, έχει μαλλιά καστανά και μάτια γυρί.

Η βεντέττα του κινηματογράφου Κατερίνα Έσολγκ έγκυτάεινε την όθνη, για ν' άριερωθή στο γυρό.

Σ' ένα δημοσιογράφο, που την φώτησε άν έχει έλλπίδες να παυξη στη νέα της καριέρα, άπάντησε ότι είναι βεβαία για την έπιτυχία τής κ' έπρόσθεσε τά έξης :

—Από μικρή έννοισθα άκατανίκητη έλιξ πρός τον γυρό. Στον κινηματογράφο μ' έβαλαν να παίξω διά τής βίας.

Όμώστερα χαρακτηριστικά τής Έσολγκ, καθώς σημειώνουν ό γροντογοράφοι τών καλλιτεχνικών περιόδικών, είναι : Δέν έχει σανάμ όποτε γάτες και σχεδιάζει μόνη τής τά φορεμάς τής.

Στη Γαλλία γυρίστηκε τελευταία ένα φίλμ, με θέμα βγαλμένο από το γνωστό μυθόστορμα του Ζαϊντ νή Μοντεντέ «Η Αρτοπόλις».

Κατά τό γυρίσισμα τού φίλμ αυτό συνέβη ένα νοσημότατο έπεισοδιόν στον ήθοσά Ντανιέλ Μαντάιγ, που έσπεδίστα τό ρόλο τού άρχιτεργουσιτή Σολιόβ. Σύμφωνα με τό σενάριο, ό Σολιόβ σπύλαμάνετα άπ' την Αστυνομία, όποτε από μια άπεγνωσμένη πάλη έναντιόν τών χωροφυλάκων, και όδηγείται στη φυλάκη με χειροπέδες. Έτσι κ' έγινε. Μα όταν έτελειωσε τό γυρίσισμα τής σκηνής αυτής, χάθηκε τό κλειδί, με τό όποιο είχαν κλεισθή ή χειροπέδες, και μολονότι ό ήθοσά τοιό άναστάτωσαν όλόκληρο τό στούντιο, δέν κατορθώσαν να τών ξεναρωθούν. Έτσι ό Μαντάιγ γύρισε στο σπίτι του με τίς χειροπέδες. Έκει δέ προσκάλεσε ένα σιδηρογυρό, για να τού τής σπάση.

Γιά τό γυρίσισμα τού «Κρανκεμπλ», τής τανίας που βγήκε από τό όνόμιμο μυθόστορμα τού Ανατόλ Φράνς, ό σκηνοθέτης χρησιμοποιήσε πολλά χαινία τού όδρομου, για τή σκηνή τού πετροπολιέου. Μα ό έλλος τών νεωφωτιστών αυτών...ήθοσάτων τού πεδροφοιού ήταν τόσος, όποτε σέ λίγο ό πετροπολιέος μεταβλήθη σέ άληθινή μάχη. Είδαν κ' έπαθαν ό σκηνοθέτης και ό ήθοσά, με τή βοήθεια και τής Αστυνομίας, να χωρίσουν τούς ήρωας τού πετροπολιέου...

Ψυθόρξεται για τόν Ζάν Μιρά ότι πρόκειται να παντρευτή την Άνναπέλλα. Είναι άλληθια ; Ποιός ξέρει ! Ός τώρα ό Ζάν Μιρά έννοοσσε να μένη...γεροντοπολιέος λίγαρο, γιατί, μη πρός κακοφανισιόν τών Απιδότων βασιμαστριών του, έχει πατήρη τά 43 χρονία...

Για τόν Κάρο Γκραντ έλέγηη πως έπρόκειτο να πανθόρου, που τόν έκανε νάρχησι μηχανικά να τριβή με τό χέρι του ένα από τά πιό... τρυφερά σημεία τού μικρού τού σώματος...

—Και τώρα, μπορείς να διαλέξης ! τού ειπε ό Χριστός. Τι από τά δύο προτιμάς ; την άπέραντη αϊθουσα με τά γλυκά και με τά παιχνίδια, ή την σοφία με τούς μπάτσους ;

—Ο τότος άρχισε να τρέμη μέσα στο κοντό, μπαλωμένο πανταλονάκι του... Γύρισε τό κεφάλι του πρός τό μέρος τής αϊθουσας με τά παιχνίδια... Κι' έτοιμαότασε να τρέξη πρός τά κεί, όταν έσφαιρικά, μέσα από την κακόχη και πολυθόρμηση συμφωνία που άκούοματαν από τή γή, ξεχώρισε τό σπαρχατικό κλάμμα μιας μητέρας !..

Μια πομενή μητέρα φώναζε τό παιδί τής !..

—Ο τότος άσανγάρισε τή φωνή αυή... —Η μαμά κλαίει ! ειπε, άναστενάζοντας, στο Χριστό. Δέν κάνει να την άφήσω μόνη ! Πρέπει να έσαναγυρίσω στη γή !..

—Ο Χριστός έσφιξε τό μικρό στην άγκαλιά του και τόν φίλησε και στα δύο τά μάγουλα.

—Πήγαινε, μικρέ μου ! τού ειπε με φωνή που έτρεμε από συγκίνισι... Έχεις δίκιο, παιδί μου !.. Πήγαινε !.. Έτσι, μια μέρα, θα έσαναγυρίσω και γώ στη γή !..

Μά ό τότος είχε ήδη τραβηχτή από την άγκαλιά του Χριστού και κατακυλόσσε στην θύσσο, με τό κεφάλι πρός τά κάτω !..

—Καλήν ανάμωσι ! φώναξε στο Χριστό και στην Παναγία, που τόν άποχαρετούσασε κουνώντας τό χέρι τους...

Όταν ό τότος έσαναβρήθηκε στη σοφία, ειβε τόν πατέρα του και τή μητέρα του άγκαλιασμένους, να κλαίει και να φιλιάντα τρυφερά... Τό θέαμα αυτό ήταν τόσο άσυνήθιστο για τόν τότο, όποτε δέν μπορούσε να πιστέψη τό άμυα του... Σιγάσιγά, όμως, άρχισε να καταλαβαίνει και ό ίδιος ότι κάθε φιλή που έδιναν μεταξύ τους ό γυνοεις του, τόν έσανάφερνε στην ζοή... Τί παράδισα που ήταν όλα αυτά !..

Κι' όποτε από έννάμη μήνης, ό τότος έγινε καλά άπ' την πληγή του και σηκώθηκε στα πόδια του, για ν' άρχισι και πάλι να τρώη έζλο από τή μητέρα του, από τόν πατέρα του και από τό άφενικό του !..

Ο Χάρολν Λούδδ (Αμερικανική γελοιογραφία)